

PALPABLE I

La torradora, el violoncel,
el vidre hostil de tots els gots
m'observen mentre els aprofito.
Cafè, formol, sofà on jec:
us mereixeríeu una oda
isosil·làbica.
Tant de bo tots prenguéssim nota
de la mesura del silenci,
del ser oportú.

SANG

La sang, la pudor, l'aigua bruta:
a poc a poc m'avinc al fàstic.
Que ningú es cregui que, de veure-la,
se'ns torna menys roja o espessa.
Tan sols ens avesem a viure
sota la condemna del gènere.

BASTIDA*

M'enfilo cauta per la bastida
no del tot acollada que mena
als lavabos tètrics de la infància.
M'hi porta Messiaen. A l'escenari
ens incomoda a tots l'enganxosa,
estricta evidència sens nom:
fa olor d'un sabó fet dels sabons
de les nenes tímides —gastades
tovalloles— de la meva infància.

MOTS

La por. La identitat. El contagi.
Fer-se gran no és descobrir nous mots:
és omplir els vells d'un sentit precís.

METRO

S'hi està bé, aquí baix, en la fosca
d'aquest túnel llarg i monòton,
circular, que no va enlloc.
No em compadeixis, em compensa:
entre els ocres del subsòl
he après a caminar pla:
què té el joc de muntanyes russes,
que els que viviu allà dalt,
sota el sol, mai no en baixeu?
—Encara tinc els ulls ferits
de quan bevia llum a dojo:
no és fet l'home per a volar.

PORTES

Conèixe't va ser travessar una porta.
Allò que hi vaig trobar, a l'altra banda,
m'era del tot nou, i vaig trigar dies,
mesos, a descobrir cada antic moble
que s'amagava sota vells llençols blancs.
Vaig treure la pols dels que no eren plens,
vaig decorar-ne algun, discretament,
fins que de sobte va començar el fred:
calgué esgallar cadires per la gala.
Acceptem-ho: la nit se'ns va fer eterna,
i tanta és la fusta que va cremar
que no vam poder resguardar bo i res,
cares emmascarades, entre cendra.
No vam ser prou capaços —admetem-ho!—
de ser-nos francs, i vam saber callar
un racó de buscalls, enllà amagat,
lluny de l'altre, per si anaven maldades.
Conèixe't va ser travessar una porta
sense retorn a una terra inhòspita
feta pels qui no tenen miraments.
De llavors ençà sols visc traginant
la fusta que no va cremar, penada
a fer portes que m'allunyin de tu,
del fred d'aquella nit. Portes que em salvin.